SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 493/2013-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej vo veci sťažnosti spoločnosti ŠTART, s. r. o., Mukačevská 59, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 95/2012 a jeho rozsudkom z 25. marca 2013 takto

r o z h o d o l :

Základné právo spoločnosti ŠTART, s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 95/2012 z 25. marca 2013 p o r u š e n é n e b o l i .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 493/2013-22 zo 7. augusta 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť spoločnosti ŠTART, s. r. o., Mukačevská 59, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 95/2012 a jeho rozsudkom z 25. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti, jej doplnenia a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podanou žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 8. decembra 2008 a tam vedenou pod sp. zn. 15 C 183/2008 domáhala určenia, že je vlastníčkou bližšie identifikovanej športovej haly nachádzajúcej sa v Prešove. Určovacia žaloba smerovala proti ostatnej – v katastri nehnuteľnosti evidovanej – vlastníčke GASTO, s. r. o., Prešov, ktorá toto vlastníctvo získala kúpou (v rozsahu 1/50-iny) a následne v rámci skoršie prebiehajúceho exekučného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 Er 2252/2007, a to na základe uznesenia č. k. 6 Er 2252/2007-46 z 9. apríla 2008 (schválením nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 49/50-in).

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 183/2008-150 z 9. mája 2012 čiastočne žalobe vyhovel, keď určil, že sťažovateľka je spoluvlastníčkou športovej haly v rozsahu 1/50-iny. Vo zvyšku žalobu zamietol a zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne

po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Na odvolanie sťažovateľky (v rozsahu zamietajúceho výroku okresného súdu, pozn.) krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňový rozsudok.

4. Súdnemu konaniu uvedenému v bodoch 1 až 3 predchádzali:

(i) konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 80/01, v rámci ktorého sa Slovenské združenie telesnej kultúry (ďalej len „SZTK“) proti sťažovateľke a stolnotenisovému klubu ŠTART v. d. domáhalo určenia, že je vlastníkom spornej športovej haly. V predmetnom konaní všeobecné súdy najskôr žalobe SZTK vyhoveli a uvedené rozhodnutia sa neskôr stali predmetom prieskumu ústavného súdu (na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou, pozn.). Ústavný súd svojím nálezom č. k. III. ÚS 260/07-29 z 13. decembra 2007 inter alia zrušil potvrdzujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007, keď v podstate dal za pravdu sťažovateľke v tom, že jej vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti (športovej hale) po zániku ČSZTV (30. júna 1990, pozn.) svedčí. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 1 Co 31/08 z 8. septembra 2008 zrušil meritórne prvostupňové rozhodnutie a zároveň potvrdil nariadené predbežné opatrenie, ktorým okresný súd vyslovil pre ostatného vlastníka spornej nehnuteľnosti – GASTO, s. r. o. – zákaz prevodu nehnuteľnosti, ako aj iných zásahov do nej. V ďalšom konaní pred okresným súdom najskôr žalobca (SZTK) navrhol zmenu účastníkov na strane žalobcu, t. j. aby na jeho miesto nastúpila spoločnosť Gasto, s. r. o., ktorá však s navrhovanou zmenou nesúhlasila, a preto tento návrh žalobcu okresný súd zamietol. Následne žalobca (SZTK) zobral návrh späť, s ktorým však sťažovateľka (žalovaná) nesúhlasila poukazujúc na právne záväzný názor ústavného súdu v jeho náleze č. k. III. ÚS 260/07-29 z 13. decembra 2007. Okresný súd v ostatnom uznesením č. k. 13 C 80/01-431 z 12. februára 2009 konanie zastavil argumentujúc (pre zmeny vo vlastníckych vzťahoch, pozn.) nedostatkom naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, ako aj skutočnosťou, že sťažovateľka sa samostatnou žalobou domáha určenia vlastníctva už voči spoločnosti Gasto, s. r. o.

(ii) exekučné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 Er 2252/2007 a pred súdnym exekútorom vedené pod sp. zn. Ex 449/2007 (JUDr. Richard Gibarti), resp. Ex 791/2007 (JUDr. Róbert Tutko), v rámci ktorého sa P. F. (neskôr R. S.) domáhal od

spoločnosti Squash club 45 vymoženia sumy 5 000 000 Sk (neskôr zníženej o 1 500 000 Sk); uvedený exekučný titul vyplýval z notárskej zápisnice zo 14. septembra 2007. Súdny exekútor 13. marca 2008 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti (športovej haly nachádzajúcej sa v Prešove) a termín dražby bol určený na 15. máj 2008. Ešte pred vykonaním dražby sa na exekútorsky úrad 4. apríla 2008 dostavil oprávnený R. S. [ako konateľ spoločnosti GASTO, s. r. o., Prešov, ktorá sa na základe kúpnej zmluvy zo 6. februára 2008 (zavkladovanej do katastra 6. marca 2008) stala spoluvlastníčkou predmetnej športovej haly v rozsahu 1/50-iny] a zložil sumu draženej nehnuteľnosti, v dôsledku čoho okresný súd uznesením č. k. 6 Er 2252/2007-46 z 9. apríla 2008 schválil nadobudnutie zvyšného spoluvlastníckeho podielu (49/50-ín) draženej nehnuteľnosti (športovej haly nachádzajúcej sa v Prešove) v prospech spoločnosti GASTO, s. r. o., Prešov. Následne okresný súd na návrh oprávneného (R. S.) z 18. apríla 2008 prebiehajúce exekučné konanie uznesením z 22. apríla 2008 zastavil.

(iii) konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 136/2007, v rámci ktorého okresný súd predbežným opatrením – uznesením z 9. novembra 2007 súdnemu exekútorovi zakázal [§ 134 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „exekučný poriadok“)] vykonať dražbu nehnuteľnosti (športovej haly) až do skončenia konania pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 260/2007. Krajský súd na odvolanie exekútorov a odporcu v tejto časti uznesením z 24. januára 2008 zmenil nariadené predbežné opatrenie tak, že návrh na jeho vydanie zamietol v podstate z dôvodu, že prebiehajúce konanie pred ústavným súdom nie je dôvodom na jeho vydanie.

5. Sťažovateľka namietala porušenie označených práv (bod 1), keď poukazovala predovšetkým na princípy dobrých mravov a dobromyseľnosti, povinnosť zachovávať poctivý obchodný styk, ktoré krajský súd v napadnutom rozhodnutí nerešpektoval, argumentujúc *„údajnou prekážkou exekučného konania“*. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že *«ak sa má vec zredukovať na postoj k exekučnému konaniu, je zákonom... bez akejkoľvek možnosti konvalidácie odmietnutá „škvrna“ na jej priebehu, ktorá ho dostala do polohy nulitného aktu»*. Sťažovateľka na pozadí viacerých rozhodnutí ústavného súdu

a Európskeho súdu pre ľudské práva krajskému súdu vytýkala, že sa nevysporiadal s odvolacou stranou produkovanými tvrdeniami. Vytýkala nedostatky exekučného konania [pozri bod 4(ii)], v rámci ktorého sa exekučný súd nezaoberal jej námietkami (ako tretej osoby) proti prebiehajúcej exekúcii, ktorú označila za predstieranú. V tejto súvislosti poukázala tiež na ustanovenie § 140 ods. 2 písm. 1) Exekučného poriadku, ktorého znenie v okolnostiach danej veci možno považovať ako istú protiváhu k ustanoveniu § 61 Exekučného poriadku *«s cieľom poskytnúť „poškodenému" možnosť zabrániť strate majetku s protizákonným aspektom»*. Sťažovateľka ďalej poukázala na rozpor dôvodov uvedených krajským súdom vo vzťahu k 1/50-ine žalovanej nehnuteľnosti a zvyšných jej 49/50-ín. Svoju argumentáciu uzavrela názorom, že *„nezdá sa byť v súlade s atribútmi a atmosférou právneho štátu situácia, kedy potencionálne poškodený adresuje podania, upozornenia a sťažnosti exekútorom, súdu, katastru atď. a bezmocne prizerá, ako ho na záver pripraví o majetok súd. Tento pohľad, či úsudok je laický iba zdanlivo, ak sa posudzuje úroveň doterajšieho konania."*.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka ústavný súd žiadala, aby vyslovil porušenie v bode 1 uvedených práv, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a priznal jej náhradu trov konania.

7. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril krajský súd, ktorého predsedníčka v liste sp. zn. Spr/10110/2013 z 11. septembra 2013 v krátkosti uviedla:

„Krajský súd... vo svojom rozhodnutí zo dňa 25. 3. 2013 vysvetlil, že nespochybňuje správnosť úvah žalobcu (sťažovateľky), v súlade s ktorými vyznieva aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Nič to však nemení na skutočnosti (ako ďalej Krajský súd... v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol), že zákonnosť priebehu exekúcie č. k. 6 Er 2252/2007 OS Prešov nie je možné posudzovať v tomto konaní o určenie vlastníckeho práva.

Odvolací súd uzavrel, že otázka nastolená žalobcom, či tretie osoby (žalovaný) v exekučnom konaní nadobudli určité práva dobromyseľne, zostala bez akejkoľvek definície vo vzťahu k zákonnému kontextu tohto pojmu a v tejto súvislosti k právnym následkom, ktoré z tohto kontextu vyplývajú."

8. Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na vyjadrenie odporcu (bod 7) v liste z 30. septembra 2013 uviedol:

«Pokiaľ ide o možnosť odpovedať na vyjadrenie predsedníčky súdu, stručne (pravdaže bez nároku na odmenu zaň) odpovedám: Nie je mi zrejmé - a som viacmenej presvedčený, že ani autorovi - prečo sa jednak v napadnutom rozsudku uvádza a vo vyjadrení opakuje (druhý odsek zdola) „kontext“, prípadne „zákonný kontext“, keď pojem „dobromyseľný“ je nie v kontexte, ale v texte príslušného ustanovenia. A ak niečo ostalo bez definície, tak je to vina súdu. S námietkou sa bolo povinnosťou vysporiadať jedným z dvoch možných spôsobov, ako zvyčajne: obstojí (a prečo) alebo neobstojí (a prečo). Mám za to, že dotyčný odsek vyjadrenia je komplikovaným oznámením, že spor rozhodujúca otázka ostala nepovšimnutá.

Rozdielne od záveru vyjadrenia považujem sťažnosť za opodstatnenú.»

9. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd prerokoval posudzovanú vec na neverejnom zasadnutí, pretože účastníci zhodne vyslovili súhlas s tým, aby sa v tejto veci upustilo od ústneho pojednávania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala

a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo, ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

12. Po podrobnom posúdení sťažnosti, jej doplnenia, napadnutého rozhodnutia krajského súdu, obsahu vyžiadaných súdnych spisov sp. zn. 15 C 183/2008, sp. zn. 13 C 80/2001, sp. zn. 6 Er 2252/2007 a sp. zn. 25 C 136/2007 a vyjadrení účastníkov k sťažnosti dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

13. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavnou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad.

14. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov" prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

15. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

16. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí, ktorým vecne potvrdil prvostupňové rozhodnutie, v podstatnom uviedol:

«Žalobou doručenou súdu 8. 12. 2008 sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom športovej haly... a povinnosťou žalovaného je mu nahradiť trovy konania.

V žalobe tvrdil, že na istý čas bol zbavený vlastníctva predmetu sporu. Svoje tvrdenie preukazoval faktami vzťahujúcimi sa na zmenu vlastníckych vzťahov po tom, čo od 15. 12. 1994 sa žalobca stal vlastníkom haly.

Po prvom skončenom štádiu vo veci 13 C 80/01 sa na základe rozsudku na prechodnú dobu stalo vlastníkom Slovenské združenie telesnej kultúry Bratislava. V priebehu niekoľkých týždňov previedlo halu na SQUASH CLUB Prešov. Tento previedol halu 1/50 - ine zmluvou zo dňa 6. 2. 2008 na Gasto s. r. o. Prešov. Z výpisu zo dňa 19. 5. 2005 už vyplýva vlastníctvo firmy Cetera s. r. o. Teriakovce v celosti. Už 22. 5. 2008 bola však vlastníkom spoločnosť Gasto s. r. o. na základe kúpy zapísanej v položke...

Žalobca v žalobe ďalej tvrdil, že uvedené prevody zapadajú čiastočne do obdobia pred nálezom ÚS III ÚS 260/07-29 zo dňa 13. 12. 2007 a čiastočne do obdobia po jeho vydaní. Podľa názoru žalobcu záväzný právny názor vyslovený Ústavným súdom je v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. potrebné v zredukovanej, spor rozhodujúcej otázke vykladať, resp. prevziať ako záver, že k porušeniu vlastníckeho práva žalobcu došlo výrokom, nálezom zrušeného rozsudku KS Prešov sp. zn. 1 Co 283/06, ktorým bolo za vlastníka nehnuteľnosti určené SZTK. Teda už k prvému prevodu na SQUASH CLUB došlo za stavu, keď de iure nebol vlastníkom.

Napokon žalobca v žalobe poukázal na to, že otázka platnosti a účinnosti zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľnosti nevlastníkom môže byť mierne komplikovaná. Ak je v zmysle § 123 OZ oprávnený v medziach zákona nakladať s vlastníctvom vlastník, neprichádza do úvahy za pomoci akejsi „dobrej viery“ konštruovať vznik takéhoto právneho vzťahu, keď sním nakladá nevlastník. Zákonodarca vylúčil čo i len fiktívnu možnosť takto podmienenej platnosti zmluvy.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukázal na to, že vlastníctvo k predmetu sporu nadobudol na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia OS v Prešove sp. zn. 6 Er 2252/2007 zo dňa 9. 4. 2008, právoplatné a vykonateľné 14. 4. 2008.

Predpokladom úspechu v tomto konaní je zrušenie tohto uznesenia, čo je však v rozpore s príslušnými ustanoveniami O. s. p, o vecnej príslušnosti. Zvýraznil tiež skutočnosť, že vyhoveniu žaloby bráni príslušné ustanovenie EP o nemožnosti navrátenia veci do pôvodného stavu. Napokon bolo povinnosťou žalobcu zostaviť okruh účastníkov súdneho konania tak, aby všetky dotknuté subjekty boli zúčastnené na tomto konaní.

Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu 15. 2. 2010 uviedol, že pre súd nepredstavuje žiadny problém zisťovanie, resp. konštatovanie správania všetkých, na prevodoch a súvisiacich úkonoch zúčastnených subjektov v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Navrhol súdu vyžiadať úplný výpis z LV... vrátane každého, kde došlo k zmene vlastníka, aby sa presvedčil o jednoznačne špekulatívnych prevodoch vlastníctva k hale. Ďalej uviedol, že žalovaný, ktorý sa predtým špekulatívne stal spoluvlastníkom 1/50-tini predmetu sporu „kúpil" zvyšných 49/50 - tin v presvedčení, že bude krytý § 61 EP. Tento mylný krok spolu s celým súhrnom popísaných, podľa názoru žalobcu celkom jasne a nepochybne svedčí o absencii dobromyseľnosti pri nadobúdaní predmetu sporu.

Písomným podaním doručeným súdu 22. 9. 2011 žalobca navrhol dôkazy na preukázanie absencie dobrej viery žalovaného a ostatných dočasných vlastníkov, že pôvodné vlastníctvo je nesporné. Naopak každý jeden úkon prezrádza snahu - práve pre dokonalú znalosť pomerov, vymyslieť „úradnú" prekážku reštitúcie.

Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu 21. 12. 2011 poukazuje na to, že nemá záujem skúmať zákonnosť priebehu exekúcie vedenej na OS Prešov č. 6 Er 2252/2007. Dôkazy ním prezentované dokazujú jej zmätočnosť a zlý úmysel. Napriek tomuto tvrdeniu o jej zmätočnosti a zlom úmysle dospieva k záveru, že súd má teda v súčasnosti pred sebou „dvoch vlastníkov". V čase začatia konania sp. zn. 13 C 80/2001 Okresného súdu Prešov na liste vlastníctva bol uvedený ako vlastník žalobca. SZTK sa po definitívnom skončení sporu vlastníkom nestalo. Žalobca nadobudol vlastníctvo spôsobom originálnym, žalovaný protiprávnym spôsobom derivatívnym. Vyslovil záver, že ak stoja proti sebe dve práva, resp. právo dvoch subjektov k tej istej veci, nemôžu mať rovnakú „silu". Právo získané na základe protiústavného a protizákonného rozsudku neskôr odstráneného sa nemôže presadiť. Naviac žalobca v konaní predložil ucelenú reťaz dôkazov o absencii dobrej viery, ako podmienky na ochranu takto nadobudnutých práv.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že žalobca je spoluvlastníkom nehnuteľnosti stavby - stolnotenisovej haly..., postavenej na parcele..., katastrálne územie ..., zapísanej na LV... podiele 1/50. V prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol. Vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový stav.

Z obsahu spisu sp. zn. 13 C 80/2001 Okresného súdu Prešov zistil, že dňa 25. 5. 2001 podalo Slovenské združenie telesnej kultúry (žalobca) návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - stolnotenisovej haly... postavenej na parcele... zapísanej na LV... voči žalovaným v 1. rade Štart, spol. s r. o. Prešov a v 2. rade Stolnotenisový klub Štart VD Prešov. Dňa 9. 10. 2002 rozhodol Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 13 C 80/2001-61 tak, že žalobu voči žalovanému v 1. a 2. rade zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť im trovy konania. Po podanom odvolaní žalobcu Krajský súd v Prešove rozhodol dňa 20. 6. 2003 rozsudkom č. k. 1 Co 45/03-122 tak, že potvrdil rozsudok vo veci samej a zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania. Po podanom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR proti rozsudku Okresného súdu v Prešove z 9. 10. 2002 č. k. 13 C 80/01-67 a proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. 6. 2003 č. k. 1 Co 45/03-122 rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 2M-Cdo 8/2004 tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove aj rozsudok Okresného súdu v Prešove a vec vrátil Okresnému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Okresný súd Prešov po vykonanom dokazovaní viazaný vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu rozhodol dňa 5. 4. 2006 rozsudkom č. k. 13 C 80/2001-244 tak, že určil ako výlučného vlastníka predmetnej stavby - stolnotenisovej haly Slovenské združenie telesnej kultúry a žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol. Od 6. 6. 2007 až do zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Prešov č. k. 1 Co 31/08 zo dňa 8. 9. 2008 bolo toto rozhodnutie vnímané ako právoplatné vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva. Rozsudok súdu 1.stupňa bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co/283/06 zo dňa 16. 5. 2007 potvrdený.

Po podanej sťažnosti žalovaného v 1. rade Štart spol. s r.o. Prešov pre namietané porušenie jeho základných práv na ochranu majetku a na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie porušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 z 16. 5. 2007 rozhodol Ústavný súd SR Nálezom III. ÚS 260/07-29 tak, že základné práva Štart spol. s r. o. na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 z 16. 5. 2007 a zrušený rozsudok vrátil Krajskému súdu v Prešove. V odôvodnení nálezu konštatoval, že aj keď krajský súd vychádzal z právneho názoru dovolacieho súdu, jeho právne závery sa javia byť

neodôvodnené a arbitrárne vyúsťujúce k porušeniu označených práv a to s prihliadnutím na interpretáciu a aplikáciu uznesenia Mimoriadneho zjazdu ČSZTV z 25. 3. 1990 a naň nadväzujúcich hmotnoprávnych aktov pojednávajúcich o nástupníctve a majetkových nárokoch subjektov po zániku ČSZTV. Ústavný súd kvalifikoval právne závery krajského súdu v predmetnej veci ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne a tak nezlučiteľné s obsahom namietaných práv. Nález ústavného súdu je z 13. 12. 2007.

Súd prvého stupňa ďalej zistil, že následne Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1 Co 31/08 a 1 Co 113/08 zrušil rozsudok súdu 1. stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie, zároveň potvrdil uznesenie v konaní 13 C 80/01-365 z 2. 7. 2008. Krajský súd zrušujúcim uznesením doporučil súdu 1. stupňa vysporiadať sa s právnym názorom Ústavného súdu SR vysloveným v náleze a prehodnotiť skutkové zistenia a právne závery urobené v tomto konaní, na základe predchádzajúceho právneho názoru Najvyššieho súdu SR. Ďalej sa krajský súd zaoberal dôvodmi napadnutého uznesenia súdu 1. stupňa č. k. 13 C 80/01-365 z 2. 7. 2008, v ktorom uložil predbežným opatrením povinnosť spoločnosti Gasto s. r. o. v súčasnosti zapísanej v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľnosti povinnosť neprevádzať a nezasahovať úpravami do stavu nehnuteľnosti - stolnotenisovej haly. Krajský súd nepochybne videl dôvod na vydanie predbežného opatrenia pre naliehavú potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov vo vzťahu nehnuteľnosti, pretože táto je predmetom konania o určenie vlastníckeho práva a v priebehu konania boli uskutočnené prevody nehnuteľností na iné subjekty, čo spôsobuje stav právnej neistoty a môže ohroziť eventuálny výkon rozhodnutia.

Uznesením zo dňa 1. 12. 2008 č. k. 13 C 80/01-413 bol zamietnutý návrh žalobcu na pripustenie zmeny účastníkov na strane žalobcu nakoľko spoločnosť Gasto s. r. o. so vstupom do konania na strane žalobcu nesúhlasila. Dňa 26. 1. 2009 zobral žalobca návrh o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti späť z dôvodu zmeny vlastníckych vzťahov a tiež preto, že nový vlastník Gasto s. r. o. nesúhlasil so vstupom do konania. Štart spol. s r. o. Prešov so späťvzatím návrhu nesúhlasil a poukázal na právne záväzný nález Ústavného súdu SR. Uznesením č. k. 13 C 80/01-431 zo dňa 12. 2. 2009 súd konanie zastavil, pretože aj vzhľadom na zmeny vo vlastníckych vzťahoch by zo strany pôvodného žalobcu absentoval naliehavý právny záujem a tiež preto, že žalovaný Štart spol. s r. o.

podal samostatnú žalobu voči Gasto s. r. o., v ktorej sa domáha určenia vlastníckeho práva. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. 3. 2009.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že z obsahu spisu sp. zn. 6 Er 2252/2007 zistil, že dňa 17. 9. 2007 doručil súdny exekútor JUDr. Richard Gibarti súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 44 zák. č. 233/95 Z. z. Žiadosť podal na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávneného P. F. proti povinnému SQUASH CLUB 45, Prešov na základe exekučného titulu - notárska zápisnica N 258/2007 Nz 36588/2007 NCRIs36339/2007 zo dňa 14. 9. 2007 spísaná na Notárskom úrade JUDr. Mariána Petra v Prešove na vymoženie pohľadávky vo výške 5 mil. Sk,- s prísl. a trov exekúcie. Z citovanej notárskej zápisnice vyplýva, že dňa 14. 9. 2007 sa na notársky úrad JUDr. Mariána Petra dostavila osoba oprávnená konať v mene SQUASH CLUB 45 so sídlom v Prešove Š. V. označený ako dlžník alebo povinná osoba a urobil pred notárom vyhlásenie povinnej osoby podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku o uznaní dlhu voči osobe veriteľa P. F. vo výške 5 mil. Sk,- splatných do 15. 9. 2007. Dlžník okrem toho že dlh čo do dôvodu i čo do výšky uznal a zaviazal sa ho splatiť v stanovenom termíne vyslovil súhlas s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice a s exekúciou podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej dlžník uviedol, že toto jeho vyhlásenie je neodvolateľné a môže byť zrušené len so súhlasom oprávnenej osoby a že ho robí dobrovoľne a bez nátlaku. Prítomní účastníci zápisnicu pred notárom osobne prečítali, s obsahom súhlasili á na znak súhlasu slobodnej a vážnej vôle podpísali. Dňa 19. 9. 2007 vydal Okresný súd Prešov poverenie súdnemu exekútorovi JUDr. Richardovi Gibartimu. Dňa 13. 11. 2007 doručil súdny exekútor JUDr. Richard Gibarti súdu návrh na zmenu súdneho exekútora na základe rozhodnutia oprávneného P. F. dispozičné oprávnenie v konaní. Uznesením č. k. 6 Er 2252/2007-8 zo dňa 15. 11. 2007 Okresný súd Prešov povolil zmenu v osobe súdneho exekútora z JUDr. Richarda Gibartiho na JUDr. Róberta Tutka a poveril vykonaním exekúcie JUDr. Róberta Tutka v zmysle ustanovení § 44 ods. 5 a 6 Exekučného poriadku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. 11. 2007, v časti trov konania 11. 12. 2007. Dňa 29. 11. 2007 bol súdu doručený návrh na zastavenie exekúcie po podaní tretej osoby - Štart spol. s r. o. - uplatnenie práva nepripúšťajúce dražbu s odkazom na sťažnosť prijatú Ústavným súdom SR na ďalšie konanie na ústavnom súde. Podaním doručeným exekučnému súdu 28. 1. 2008 adresoval Štart s. r. o. Prešov návrh na odloženie

exekúcie s poukázaním na nález ústavného súdu ktorý zrušil doterajšie rozhodnutia, eventuálne žiadal o vylúčenie veci z exekúcie. Dňa 20. 2. 2008 podal súdny exekútor JUDr. Róbert Tutko na súd návrh na pripustenie zmeny účastníka konania z dôvodu postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu oprávneného P. F. na R. S. oznámenú exekútorovi písomne dňa 11. 2. 2008. Okresný súd Prešov uznesením č. k. 6 Er 2252/2007-25 zo dňa 28. 2. 2008 pripustil zmenu v osobe oprávneného. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. 2. 2008. Pôvodný oprávnený P. F. zároveň požiadal o zastavenie exekúcie v rozsahu 1 mil. 500 tis. Sk,-, čomu súd vyhovel uznesením zo dňa 28. 2. 2008 právoplatným 28. 2. 2008. Súdny exekútor podal dňa 4. 4. 2008 na súd návrh na schválenie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti - stolnotenisovej hale v spoluvlastníckom podiele 49/50 v prospech Gasto s. r. o. z dôvodu, že predtým, ako sa mala konať dňa 15. 5. 2008 dražba sa dostavil R. S. a zložil do pokladne exekútorského úradu sumu výšky podielu na nehnuteľnosti ktorá sa mala dražiť a to podľa znaleckého posudku P. F. z 26. 3. 2008 vo výške 6 mil. 800 tis. Sk,- a tým v súlade s ustanovením § 166 ods. 2 Exekučného poriadku zabránil predaju nehnuteľnosti. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 9. 4. 2008 č. k. 6 Er 2252/2007-46 schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz..., zapísanej na LV..., vedenej na Správe katastra Prešov a to stavba - stolnotenisová hala... na parcele... vlastnícky patriacej SQUASH CLUB 45 so sídlom Mukačevská 59, 080 01 Prešov,... v spoluvlastníckom podiele 49/50 spoluvlastníkovi Gasto s. r. o. Prešov so sídlom Plzenská 2, 080 01 Prešov,.... Uznesenie odôvodnil ustanovením § 166 ods. 1, 2, 3 Exekučného poriadku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. 4. 2008. Podaním zo dňa 18. 4. 2008 podal súdny exekútor návrh na zastavenie exekúcie a priznanie trov exekúcie a uznesením zo dňa 22. 4. 2008 súd exekúciu zastavil. Dňa 9. 5. 2008 vrátil súdny exekútor poverenie na vykonanie exekúcie.

Súd prvého stupňa si vyžiadal zo Správy katastra Prešov právne listiny týkajúce sa nehnuteľnosti - stolnotenisovej haly, ktorá je predmetom tohto konania. Z priložených listinných dôkazov zistil nasledovné:

Dňa 2. 3. 1992 podal Štart TJ Prešov žiadosť o zápis do LV na Stredisko geodézie a kartografie Prešov. Súčasťou žiadosti bolo stavebné povolenie z 8. 9. 1980 č. 6884 Odboru výstavby MSNV v Prešove a kolaudačné rozhodnutie zo dňa 25. 1. 1984 pod č. 8489/83 ako dôkaz preukazujúci vlastnícke vzťahy k predmetnej nehnuteľnosti.

Rozhodnutím z 2. 3. 1992 Mestského úradu v Prešove bolo stavbe pridelené súpisné číslo... a orientačné číslo... Kúpnou zmluvou zo dňa 30. 8. 1994 došlo k predaju nehnuteľnosti predávajúceho stolnotenisový klub Štart Prešov na kupujúceho Štart spol. s r. o. Prešov. Vklad vlastníckeho práva na kupujúceho... s právnymi účinkami vkladu 15. 12. 1994. Na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C 80/2001 zo dňa 5. 4. 2006 bol zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti Slovenské združenie telesnej kultúry so sídlom v Bratislave dňa 17. 7. 2007. Kúpnou zmluvou zo dňa 27. 7. 2007 predávajúci Slovenské združenie telesnej kultúry previedol na kupujúceho SQUASH CLUB 45/SC 45 vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti a Správa katastra povolila zápis vlastníckeho práva na kupujúceho pod... Následne SQUASH CLUB 45 kúpnou zmluvou zo dňa 6. 2. 2008 previedol vlastnícke právo na spoločnosť Gasto s. r. o. Prešov, avšak len v podiele 1/50. Správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva na kupujúceho dňa 6. 3. 2008... Kúpnou zmluvou zo dňa 7. 5. 2008 spoločnosť Gasto s. r. o. Prešov už ako výlučný vlastník stolnotenisovej haly (spoluvlastnícky podiel 49/50 v prospech Gasto s. r. o. na základe uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 6 Er 2252/2007-46 ktorým bolo schválené nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu Správa katastra zapísala...) previedol na spoločnosť Cetera s. r. o. ako kupujúceho zápisom Správy katastra 14. 5. 2008... Kúpnou zmluvou zo 16. 5. 2008 Cetera s. r. o. Tertakovce previedla na Gasto s. r. o. Prešov vlastnícke právo k stolnotenisovej hale, Správa katastra Prešov vklad povolila dňa 21. 5. 2008... Ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti je v katastri uvedený žalovaný.

Súd napokon v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, čoho sa domáhal žalobca a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, poukázal na obsah výpovedí štatutárnych zástupcov žalobcu D. I., konateľa J. M. a F. K., štatutárneho zástupcu žalovaného R. S., svedka P. G., poukázal na to, že vec právne posúdil podľa ustanovenia § 80c O. s. p. a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k nasledovným záverom.

Podľa názoru súdu prvého stupňa je nesporné, že žalobca bol vlastníkom nehnuteľnosti - stolnotenisovej haly a to až do doby, kým Okresný súd Prešov v konaní 13 C 80/2001 na základe žaloby podanej Slovenským združením telesnej kultúry (ďalej SZTK) nerozhodol súc viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR rozsudkom dňa 5. 4. 2006 tak, že určil ako výlučného vlastníka predmetnej stavby SZTK. Rozhodnutie súdu 1. stupňa potvrdil aj Krajský súd Prešov a toto nadobudlo „dočasnú právoplatnosť“ 6. 6.

2007. SZTK previedlo dňa 17. 7. 2007 stolnotenisovú halu na kupujúceho SQUASH CLUB 45 a následne SQUASH CLUB 45 kúpnou zmluvou zo dňa 6. 2. 2008 previedol vlastnícke právo na spoločnosť Gasto s. r. o. Prešov v podiele 1/50. Správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva dňa 6. 3. 2008... Ako to vyplýva z právne záväzného názoru Ústavného súdu SR, tento po podanej sťažnosti žalobcu rozhodol dňa 13. 12. 2007 tak, že vyslovil porušenie základných práv žalobcu na ochranu majetku, na súdnu a inú právnu ochranu a porušenie práva na spravodlivé konanie žalobcu a zároveň zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. 5. 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 13 C 80/01 vyhovujúci žalobe SZTK v tom, že súd ho určil za vlastníka stolnotenisovej haly. Následne Krajský súd Prešov zrušil citovaný rozsudok Okresného súdu Prešov a vlastnícke vzťahy sa vrátili do obdobia pred podaním žaloby SZTK, ktorou sa domáhalo určenia vlastníckeho práva. Za daných okolností sa teda SZTK de facto a de iure vlastníkom stolnotenisovej haly nestalo.

V prípade absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti nie je možné uplatniť princíp nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere (uznesenie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2009 zo dňa 1. 6. 2011 a NS ČR sp. zn. 30 Cdo 250/2009 zo dňa 16. 9. 2010).

Súd ďalej poukázal na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Z uvedeného je teda podľa názoru súdu prvého stupňa zrejmé, že SZTK ako nevlastník nemohol platne previesť nehnuteľnosť na SQUASH CLUB 45 a následne SQUASH CLUB 45 na žalovaného v podiele 1/50. Už prvá kúpna zmluva bola od začiatku neplatná a nie je rozhodujúce, či právni nástupcovia kupujúcich o neplatnosti vedeli. Vo zvyšku podielu 49/50 je však založený platný právny stav právoplatným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 6 Er 2252/2007-46, ktorým súd schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti - stolnotenisovej hale v spoluvlastníckom podiele 49/50 v prospech žalovaného. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 4. 2008.

V súlade s ustanovením § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Za prípad nadobudnutia vlastníctva na základe iných skutočností stanovených zákonom treba považovať aj nadobudnutie vlastníctva v exekúcii, ktoré má nutne ako každý originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva za následok absolútny zánik vlastníctva predchádzajúceho vlastníka.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku sa vyporiadal aj s námietkami žalobcu uplatnenými v priebehu konania, v ktorých spochybňoval účel a priebeh exekúcie. Poukázal na to, že exekučné konanie však prebehlo za účasti súdu a bolo podrobené súdnej kontrole. V konečnom dôsledku nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu 49/50 v prospech žalovaného schválil uznesením súd a toto uznesenie potom, ako voči nemu nebol podaný opravný prostriedok, je právoplatné. V tomto konaní tomuto súdu skutočne neprislúcha posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie a tento názor je podporený aj právnou praxou. Právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť dotknuté.

Súd prvého stupňa poukázal aj na ustanovenie § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 159/07 je vylúčené aby zákonnosť priebehu exekúcie posudzoval ako prejudiciálnu otázku súd v inom konaní, a to i v prípade, že ide o súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora smerujúcom proti rozhodnutiu vydanom v inom než preskúmavanom exekučnom konaní. Uvedené je mimo iného dôsledkom zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní.

Zhodnotiac vyššie uvedené nebolo možné žalobe vyhovieť v časti spoluvlastníckeho podielu 49/50 k predmetnej nehnuteľnosti pre existujúce právoplatné rozhodnutie súdu v exekučnom konaní, ktoré nebolo napadnuté opravným prostriedkom a založilo platný právny stav. Vo vzťahu k časti spoluvlastníckeho podielu 1/50 je žaloba dôvodná, pretože „dočasný vlastník“ Slovenské združenie telesnej kultúry skutočným vlastníkom de iure a de facto nebol, aplikujúc rímsku zásadu „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ ktorá znamená že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má, bola kúpna zmluva ktorou SZTK nehnuteľnosť prevádzal a aj následné prevody na ďalšie subjekty absolútne neplatným právnym úkonom. Vlastníkom v tejto časti je žalobca.

O trovách konania súd rozhodne v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p.

Žalobca v podanom odvolaní navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal ďalej na to, že na strane jednej nemal prvostupňový súd pochybnosti o absencii dobrej viery pri prevodoch a rozpor s dobrými mravmi - a v dôsledku toho neplatnosť úkonu - na strane druhej nepovažoval nespochybniteľné zistenia tohto charakteru za spôsobilé naplniť uvedenú nesplnenú podmienku platnosti všetkých právnych úkonov. Proti neopodstatnene a rigidne fetišizovanej exekúcii a § 61 Exekučného poriadku stojí viacero dôvodov, či už principiálnych alebo špecifických pre okolnosti tohto prípadu. Na každú z nich je neodmysliteľné nazerať cez vedomosť, že všetky úkony sa uskutočňovali medzi subjektmi, predstavitelia ktorých, prípadne súkromné osoby (konali v absolútnej zhode s priehľadným zámerom - ktorý v podstatnej jeho časti - akoby ostal prvostupňovému súdu skrytý. Komentár k Exekučnému poriadku (edícia súbor právnych predpisov, JUDr. Ján Mazák 1996) konkrétne k § 61 uvádza „... v exekučnom konaní spravidla dochádza k tomu, že tretie osoby dobromyseľne nadobudnú určité práva...“ z tohto textu nemôže vyplývať nič iné, ako to, že dobromyseľnosť je conditio sine qua non získania (aj) majetkového práva.

Žalobca, ako je v spise doložené urobil to, čo mu v jeho postavení situácia dovoľovala. Upozornil exekútora na okolnosť, ktorá nemala byť odignorovaná. Nebol však vlastníkom a teda nebol aktívne legitimovaným v zmysle § 55 Exekučného poriadku. Ak sa má dikcia § 61 Exekučného poriadku chápať doslovne, žalobca o žiadne navrátenie záujem mať nemôže. Predošlým stavom bolo vlastníctvo SQUASH CLUBU 45. Nemôže byť ním žiadne iné, i keď len formálne vlastníctvo. V súvislosti stým, je správne konštatovanie súdu, že exekúcia má za následok absolútny zánik vlastníctva predchádzajúceho vlastníka. Zaniknúť však nemôže to, čo neexistovalo, aj keď Exekučný poriadok pripúšťa exekvovať cudziu vec. To však nemôže platiť za situácie, keď údajnému oprávnenému a údajnému povinnému je známe, ako rozhodol Ústavný súd. Množstvo „osobitosti“ exekúciu sprevádzajúcich podporuje presvedčenie o neštandardnej ústretovosti súdu, až na úrovni spolupráce s exekútormi. Sú to veľmi krátke lehoty, prevody pohľadávok nekontrolovateľnej výšky, nejasnosti okolo oprávnených okolo exekučných titulov a krytia pohľadávok záložným právom atď. Ohľadne týchto „aktivít“ sa žalobca odvoláva na obsah jeho podaní, ktoré vzhľadom na právny názor prvostupňového súdu neboli vyhodnotené, hoci mali byť. Podľa názoru žalobcu niet najmenšej pochybnosti, že ani právna teória ani právna prax

nemajú v úmysle chrániť práva nadobudnuté mala fide, resp. pomocou zneužitia práva. Právoplatnosť rozsudku zásadne zaručuje právnu istotu účastníkov, nie však bezvýnimočne. Rozdielne možno pristupovať k rozsudkom z deklaratórnou povahou, či významom a povahou konštitutívnou. Judikované práva obsiahnuté z hľadiska práva hmotného v rozhodnutiach deklaratórnych sú potvrdením už pred rozhodnutím vzniknutého hmotnoprávneho nároku. Tieto rozsudky preto poskytujú vhodný prístup k riešeniu nesprávnych rozhodnutí. V prípade zrušenia deklaratórneho rozsudku (v našom prípade v konaní 13 C 80/01), ktorý prekryl predprocesné práva žalobcu „ožili" tieto pôvodné práva, pretože zlým rozhodnutím nemohli objektívne zaniknúť. Ostáva posúdiť, či má uznesenie o schválení príklepu deklaratórny alebo konštitutívny účinok a tiež to, či vôbec možno akceptovať konanie in fraudem legis, vykazujúce tieto znaky pred začatím exekučného konania, v jeho priebehu i v závere. Možným prispením je ustanovenie § 142 ods. 2 písm. I EP, podľa ktorého by sa práva nepripúšťajúce dražbu uplatnené po začatí dražby nemohli „ ...uplatniť na ujmu vydražiteľa, ktorý bol dobromyseľný". Čo z tohto textu vyplýva a contrario, celkom vyvracia názor prvostupňového súdu. Ak žiadny iný ako doslovný výklad tohto ustanovenia, do úvahy neprichádza, potom slová „musí" a „upozornením" v kontexte s ostatnými nielen spochybňujú, ale celkom znehodnocujú judikatúru, ktorá ich obchádza. Na rad totiž opäť prichádza povinnosť stavať proti sebe princípy v pomere ich vzájomnej sily, prednosti atď. a súčasne s tým apelovať pri rozhodovaní na vnútornú nerozpornosť právneho poriadku, ako na princíp všadeprítomný.

Jeden subjekt získal vlastnícke právo v exekúcii, pričom prvostupňový súd ho povýšil na originálny, žalobca ho nadobudol spôsobom typicky originálnym. Na istý čas oň prišiel pre protiústavné rozhodnutie Najvyššieho súdu a v tomto konaní sa opäť argumentuje fikciou neomylnosti a nezvratnosti uznesenia 6 Er 2252/2007, hoci vytýkané protizákonnosti v jemu prechádzajúcom konaní sú flagrantné. Princíp právnej istoty, ktorý má vytvoriť rozhodnutie, je neoddeliteľne spätý s konaním v dobrej viere, čo je špecifická súčasť „dobrých mravov". Vracia sa preto znova ku § 140 ods. 1/ EP: jediným úmyslom zákonodarcu bolo zdôrazniť, že cesta k uplatneniu práv proti nedobromyseľnému vydražiteľovi existuje, a že - to odhaduje žalobca - touto cestou je prejednávaná žaloba. Do rámca tohto konania musí zapadnúť uznesenie OS Prešov 6 Er 2252/2007 z 9. 4. 2008 vyhodnotené ako akt, na ktorý sa neprihliada.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Poukázal na to, že subjektívny a ničím neodôvodnený záver žalobcu prezentovaný v závere prvého odseku o špekulatívnosti, pokračujúc v druhom odseku pojmom neopodstatnenej a rígidne fetišizovanej exekúcii, sú argumenty bez akejkoľvek skutkovej a právnej výpovede a hodnoty a bez potenciálu privodiť žalobcovi priaznivejší výsledok v tomto konaní. Celým odvolaním žalobca opakovane argumentuje pojmom dobromyseľnosť bez akejkoľvek definície vzťahu k zákonnému kontextu tohto pojmu a v tejto súvislosti k právnym následkom, ktoré z tohto kontextu vyplývajú, pričom zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien tento pojem používa 13 x a zákon č. 233/1995 Zb. v znení neskorších zmien to všetko bez akejkoľvek relevancie v odvolaní uplatnenej pojmovej argumentácie. Zákonnosť formálnej a materiálnej stránky exekučného konania bola potvrdená vydaním právoplatného uznesenia č. k. 6 Er 2252/2007, v zmysle ktorého nadobudol práva žalovaný, pričom v zmysle nálezu II ÚS 152/2007, ktorý je súčasťou súdneho spisu prvého stupňa je vylúčené posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie v akomkoľvek inom konaní, s výnimkou samotného exekučného konania.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

K odvolacím námietkam žalobcu sa žiada uviesť nasledovné:

Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu 21. 12. 2011, v ktorom zhrnul svoje argumenty uvedené v žalobe a v priebehu konania poukázal na to, že v tomto konaní nemá záujem skúmať „ zákonnosť priebehu“ exekúcie vedenej na OS Prešov č. k. 6 Er 2252/2007, pričom ale ním tvrdené okolnosti dokazujú jej zmätočnosť a zlý úmysel.

Aký význam prikladá poukazovaniu na jej zmätočnosť a zlý úmysel sa z uvedeného podania nedá vyvodiť, najmä ak v ďalšom texte konštatuje, že súd má teda v súčasnosti pred sebou „dvoch vlastníkov“, pričom žalobca vlastníctvo nadobudol spôsobom originálnym a žalovaný protiprávnym spôsobom derivatívnym.

So spôsobom akým žalovaný nadobudol vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti sa súd prvého stupňa náležitým spôsobom vyporiadal.

Zostáva posúdiť námietku žalobcu, totožnú s jeho tvrdením prezentovaným v priebehu celého konania, ktorú v uvedenom písomnom podaní formuloval tak, že právo získané na základe protiústavného a protizákonného rozsudku neskôr odstráneného sa nemôže presadiť zvlášť za absencie dobrej viery ako podmienky na ochranu takto nadobudnutých práv.

Správnosť týchto úvah odvolací súd nespochybňuje, napokon v súlade s nimi vyznieva odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu jeho vyhovujúcemu výroku.

Nič to však nemení na skutočnosti, že zákonnosť priebehu exekúcie č. k. 6 Er 2252/2007 Okresného súdu Prešov nie je možné posudzovať v tomto konaní.

Otázka nastolená žalobcom, či tretie osoby (žalovaný) v exekučnom konaní nadobudli určité práva dobromyseľne, a v tom treba prisvedčiť žalovanému, ako to uviedol vo vyjadrení k odvolaniu, zostala bez akejkoľvek definície vo vzťahu k zákonnému kontextu tohto pojmu a v tejto súvislosti k právnym následkom, ktoré z tohto kontextu vyplývajú.

Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.»

17. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 8 Co 95/2012 z 25. marca 2013 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami a názormi účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

18. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení predovšetkým exekučného poriadku, Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka, ako aj zákonného ustanovenia o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového rozsudku odvolacím súdom je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmavaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. Ústavný súd okolnostiam danej veci podobné prípady už riešil (napr. II. ÚS 289/08, II. ÚS 159/07). V súvislosti s vecou sp. zn. II. ÚS 289/08 (pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2008 pod č. 21/2008) vyslovil:

«Ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností, a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto svojho práva včas (pred

predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol do okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.

Skutočný vlastník exekuovanej nehnuteľnosti, ktorý sa voči povinnému z exekúcie nedomáhal ochrany svojho vlastníckeho práva pred jej predajom, sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekuovanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom.

Ak sa skutočný vlastník exekuovanej veci nemohol domôcť svojho vlastníckeho práva k nej v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.»

21. Uvedené závery týkajúce sa účinkov rozhodnutia, ktorým bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep vydražiteľovi nehnuteľnosti, podľa názoru ústavného súdu primerane platia aj pre nadobudnutie spolu/vlastníctva v prebiehajúcom exekučnom konaní postupom podľa § 166 Exekučného poriadku, teda in concreto aj pre exekučné rozhodnutie okresného súdu (č. k. 6 Er 2252/2007-46 z 9. apríla 2008) o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu.

22. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu nevyhovieť.

23. Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom dodatkového protokolu, ktorý mal byť podľa nej taktiež porušený. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľkiných práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

24. Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

25. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 1 dodatkového protokolu nedôvodná, a preto aj v tejto časti sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014